

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 186/2025-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], narodeného [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Mgr. Michalom Mozolíkom, advokátom, Palárikova 1449, Čadca, proti postupu Mestského súdu Košice v konaní sp. zn. 40C/21/2023 (pôvodne Okresného súdu Košice I sp. zn. 40C/23/2012) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Košice v konaní sp. zn. 40C/21/2023 (pôvodne Okresného súdu Košice I sp. zn. 40C/23/2012) **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Košice v konaní sp. zn. 40C/21/2023 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie vo výške **1 500 eur**, ktoré **j e** Mestský súd Košice **p o v i n n ý** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Mestský súd Košice **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **771,68 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 12. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Mestského súdu Košice v konaní sp. zn. 40C/21/2023 (pôvodne Okresného súdu Košice I sp. zn. 40C/23/2012). Sťažovateľ navrhuje prikázať mestskému súdu konať bez zbytočných prietahov, požaduje tiež finančné zadostučinenie 12 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ sa žalobou doručенou pôvodne Krajskému súdu v Košiciach 5. decembra 2011 domáha voči Slovenskej republike zaplataenia 4 616 647 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím súdov v iných konaniach vedených na všeobecných súdoch, ktoré mali nezákonne zrušiť platobné rozkazy vydané v prospech sťažovateľa. Exekúcie, v ktorých sťažovateľ vystupoval ako oprávnený, boli potom zastavené. Škoda spočívala v sume uplatnených pohľadávok.

3. Vec bola 20. januára 2012 postúpená Okresnému súdu Košice I ako vecne a miestne príslušnému.

4. Okresný súd rozsudkom zo 7. septembra 2017 žalobu zamietol, žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči sťažovateľovi, zamietol vstup prokurátora do konania a zamietol vstup intervenientov do konania.

5. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Spis bol krajskému súdu predložený 16. januára 2018. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 1Co/21/2018 zo 6. marca 2019 rozsudok okresného súdu potvrdil. Spis bol okresnému súdu vrátený 10. apríla 2019.

6. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie. Spis bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený na rozhodnutie o dovolaní 23. septembra 2019. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6Cdo/161/2019 z 28. februára 2023 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu došlo k naplneniu vady v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, keď odvolací súd nevenoval pozornosť námietkam sťažovateľa v odvolaní a skutočnostiam vyplývajúcim z obsahu spisu, ktoré nasvedčovali nožnej existencii prekážky litispendencie. Z obsahu spisu je totiž zrejmé, že súdy museli mať vedomosť o viacerých prebiehajúcich konaniach o náhradu škody voči štátu. Spis bol okresnému súdu z najvyššieho súdu vrátený 5. apríla 2023.

7. Mestský súd v zmysle pokynov najvyššieho súdu predložil spis krajskému súdu 3. mája 2023 na opätovné rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu. Krajský súd uznesením sp. zn. 5Co/88/2023 zo 16. júna 2023 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, zdôrazňujúc povinnosť dôsledne posúdiť, či sú splnené procesné podmienky pre konanie o žalobe sťažovateľa. Spis bol Mestskému súdu Košice (ako právnenému nástupcovi okresného súdu) vrátený 19. júla 2023 a bola mu pridelená nová spisová značka 40C/21/2023.

8. Mestský súd od októbra 2023 uskutočňuje úkony na účel posúdenia existencie prekážky litispendencie (výzvy žalobcovi, vyžiadavanie spisov z iných všeobecných súdov).

9. Sťažovateľ podaním z 31. marca 2025 navrhol prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti, namietal zaujatosť sudkyne mestského súdu. O námietke zaujatosti rozhodol krajský súd 9. apríla 2025 tak, že sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci.

III.

Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ uvádza, že v konaní o jeho žalobe okresný súd nariadil niekoľko pojednávanií, väčšina z nich však bola formálna, neefektívna. Po uskutočnení odvolacích konaní a dovolacieho konania sa vec vrátila mestskému súdu (ako právnenému nástupcovi okresného súdu) na ďalšie konanie. Na mestskom súde bola veci pridelená nová sp. zn. 40C/21/2023. Mestský súd dosiaľ konanie neukončil, teda za viac ako 12 rokov nedošlo k právoplatnému meritórnemu rozhodnutiu vo veci samej. Takáto neprimeraná doba právnej neistoty predstavovala stres a negatívne dlhodobé dopady na zdravie sťažovateľa, jeho rodinný život, vyústila do druhotnej platobnej neschopnosti sťažovateľa.

IV.

Vyjadrenie mestského súdu

11. Mestský súd uviedol, že určitú mieru zložitosti v predmetnej veci po skutkovej a právnej stránke možno vzhliadnuť v potrebe rozsiahlejšieho dokazovania a komplikácii pri posúdení prekážky konania litispendencie. Sťažovateľ sa v prvých rokoch od podania žaloby nezúčastňoval pojednávanií (26. 6. 2013, 17. 9. 2014, 28. 1. 2015, 7. 5. 2015, 17. 9. 2015, 14. 1. 2016, 27. 4. 2016). Zároveň sa ospravedlnil z ďalšieho pojednávania 15. 2. 2017. Takáto viacnásobná neúčast' na pojednávaniach nesvedčí o jeho snahe o čo možno najskoršie ukončenie sporu. Súd od 25. júla 2023 skúma sťažovateľom vznesenú námietku litispendencie. Sťažovateľ, ktorý sám námietku litispendencie vzniesol, túto nešpecifikoval, preto súd zisťuje, či a aké konania sa vedú na všetkých súdoch v Slovenskej republike, pričom zabezpečuje pripojenie viacerých spisov. Sťažovateľ po podaní námietky litispendencie tvrdí, že takáto prekážka neexistuje. Sťažovateľ podal návrh na prerušenie konania podaním z 11. septembra 2024, pričom súd konanie neprerušil. Sťažovateľ podal žiadosť o odročenie pojednávania nariadeného na 12. september 2024, súd neakceptoval túto žiadosť a pojednávanie vykonal. Sťažovateľ podal námietku zaujatosti sudkyne a taktiež návrh na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti, s čím súvisí potreba o týchto námietkach a návrhoch rozhodovať. Obdobie úplnej nečinnosti súdu bolo v období od 21. mája 2012 do 19. marca 2013. V ďalšom období súd konal, nariad'oval pojednávania a napokon meritórne rozhodol. Po zrušení rozsudku krajským súdom zisťuje existenciu dôvodov litispendencie, v čom nie je súčinný ani sám

sťažovateľ. Spis sa v období od 16. januára 2018 do 10. apríla 2019 nachádzal na krajskom súde a v období od 17. septembra 2019 do 5. apríla 2023 na najvyššom súde.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K odstráneniu tohto stavu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa. Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

14. Predmetné konanie o náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím súdov v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov tvorí bežnú štandardnú agendu rozhodovania všeobecných súdov, teda nie je po právnej stránke zložitá. Prejednávanú vec však v okolnostiach prípadu sťažovateľa ústavný súd hodnotí ako procesne náročnejšiu, a to najmä z hľadiska potreby zabezpečenia spisov z iných všeobecných súdov, ktoré sťažovateľ navrhol pripojiť na účel dokazovania vo vzťahu k existencii žalovaného nároku, ako aj spisov, oboznámenie sa s ktorými je nevyhnutné pre vyriešenie otázky, či v konaní je daná prekážka litispendencie (v zmysle pokynov najvyššieho súdu a krajského súdu vyjadrených v ich rozhodnutiach z 28. februára 2023 a 16. júna 2023). Ústavný súd však poukazuje na skutočnosť, že ani zložitosť sporu nezabavuje sudcu ústavnej zodpovednosti za prietahy v konaní zapríčinené nesprávnou organizáciou práce, nečinnosťou bez relevantného právneho dôvodu alebo inými nedostatkami v činnosti súdu (m. m. I. ÚS 47/96, III. ÚS 173/03). Súčasťou prvého kritéria je aj povaha prerokúvanej veci. V uvedenej veci nejde o privilegovaný typ konania.

15. Pri hodnotení ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v napadnutom konaní, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľove tvrdenia týkajúce sa existencie prekážky litispendencie sú nekonzistentné. Na existenciu danej prekážky (ako to uviedol najvyšší súd) sťažovateľ poukazoval v dovolaní a odvolaní. Vzhľadom na okolnosť, že okresný súd a krajský súd pri rozhodovaní na indície, že v konaní môže byť daná prekážka litispendencie, neprihliadli, došlo v konečnom dôsledku k zrušeniu rozsudku krajského súdu, ako aj okresného súdu a aktuálne je úlohou mestského súdu posúdiť existenciu danej prekážky. Námietka litispendencie bola kľúčovým dôvodom zrušenia rozsudku krajského súdu a v nadväznosti na to aj okresného súdu. Sťažovateľ už po rozhodnutí o dovolaní opakovane (napr. v podaní zo 6. septembra 2024, na pojednávaní 12. septembra 2024) tvrdil, že v konaní je daná prekážka litispendencie a napadnuté konanie je potrebné čiastočne zastaviť. Na pojednávaní 12. septembra 2024 okrem iného uviedol, že je tu prekážka litispendencie, pokiaľ ide o platobný rozkaz sp. zn. 18Rob/1357/96

(Bratislava IV), pričom momentálne sa nevie vyjadriť o totožnosti sumy, či je táto úplne totožná, resp. k jej výške, a požiadal súd, aby mu uložil lehotu na prípadnú špecifikáciu jeho námietky litispendencie, resp. prípadnú čiastočnú dispozíciu so žalobou. Napokon však (po viac ako 5 rokoch od podania dovolania) v podaní z 15. septembra 2024 uviedol, že pre námietku litispendencie nie je daný žiadny dôvod, čo rovnako tvrdil aj v podaní z 31. marca 2025. Ústavný súd si je vedomý, že otázku litispendencie súd skúma *ex offo*. Nemožno však ponechať bez povšimnutia skutočnosť, že námietka litispendencie viedla najvyšší súd k zrušeniu rozsudku krajského súdu, pričom aktuálne sťažovateľ zastáva názor, že v konaní takáto prekážka daná nie je. To ale mestský súd nezabavuje povinnosti otázku litispendencie skúmať a na tento účel sa oboznámiť s relevantnými spismi všeobecných súdov, čo má nepochybne vplyv na dĺžku konania. Sťažovateľ tiež na pojednávaní 5. decembra 2024 uviedol, že nevie presne špecifikovať uplatnené sumy v konaniach na Mestskom súde Bratislava IV sp. zn. 14C/61/2005 a uviesť, ktorá suma bola uplatnená duplicitne, a preto požiadal, aby mu súd poskytol 30-dňovú lehotu na dispozíciu so žalobou, resp. na presné vyčíslenie sumy, čomu súd vyhovel.

16. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup mestského súdu v napadnutom konaní. Vychádzal pritom zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

17. Z pripojeného spisu mestského súdu ústavný súd zistil, že napadnuté konanie je poznačené nečinnosťou, neefektívnou činnosťou. Ústavný súd identifikoval nečinnosť mestského súdu (pôvodne okresného súdu) od 21. mája 2012 (doručenie vyjadrenia žalovanej súdu) do 26. júna 2013 (uskutočnenie pojednávania). Dlhší časový odstup bol tiež medzi oznámením súdu 17. marca 2014, že pojednávanie nariadené na 19. marec 2014 sa neuskutoční a novým termínom pojednávania 17. septembra 2014. Čiastočne možno na ťarchu mestského súdu pričítať predĺženie konania v dôsledku zrušenia jeho rozsudku krajským súdom a potreby opätovného rozhodovania, keďže v konaní je potrebné skúmať otázku existencie prekážky litispendencie. Ústavný súd uvádza, že napadnuté konanie ako celok (vrátane konaní o opravných prostriedkoch sťažovateľa) trvá viac ako 13 rokov a 5 mesiacov, z toho konanie pred mestským súdom viac ako 8 rokov, čo aj pri zohľadnení potreby zabezpečovania viacerých spisov na nahliadnutie z iných súdov a komplikácií s tým spojených nemožno považovať za optimálne. Konanie dosiaľ nie je právoplatne skončené.

18. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd dospel k záveru, že postupom mestského súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahovo zhodného práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

19. Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie dosiaľ nie je právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy mestskému súdu prikázal, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov.

20. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

21. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiada o priznanie finančného zadosťučinenia 12 000 eur, ktoré považuje za primerané vzhľadom na pochybenie súdu.

22. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

23. Pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení ústavný súd prihliadal na dĺžku napadnutého konania, konštatovanú nečinnosť, neefektívnu činnosť mestského súdu, správanie sťažovateľa, predmet konania (vec sťažovateľa nespadá do okruhu tzv. privilegovaných typov konania, ktoré si vo všeobecnosti vyžadujú postup súdu s osobitnou starostlivosťou – napr. konania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých, pracovnoprávne spory), okolnosť, že k značnému predĺženiu konania prispela potreba vyžiadania spisov na nahliadnutie z iných všeobecných súdov, tieto bolo nutné žiadať opakovane, keďže spisy sa viackrát nachádzali z dôvodu prebiehajúceho rozhodovania o opravnom prostriedku na súdoch vyššej inštancie, prípadne boli zapožičané na iné konania, v dôsledku čoho ich nebolo možné poskytnúť mestskému súdu. Ústavný súd zohľadnil tiež okolnosť, že na celkovej dĺžke konania sa podpísalo aj rozhodovanie o opravných prostriedkoch (dovolenie konanie na najvyššom súde trvalo 3,5 roka), pričom sťažovateľ ako porušovateľa označuje iba mestský súd.

24. Ústavný súd dospel k záveru, že okolnosti veci opodstatňujú priznanie finančného zadosťučinenia 1 500 eur pre sťažovateľa (bod 3 výroku nálezu). Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ požadoval priznanie finančného zadosťučinenia 12 000 eur, ústavný súd sťažnosti sťažovateľa vo zvyšnej časti nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

25. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť doterajšou neprimeranou dĺžkou napadnutého konania, ústavný súd poznamenáva, že k vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie pristupuje ústavný súd v prípade, ak namietané zbytočné prieťahy (spôsobené neodôvodnenou nečinnosťou alebo neefektívnou a nesústredenou činnosťou), ako aj celková doterajšia dĺžka preskúmaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – a contrario). Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že vykonanie spravodlivosti s neprimeraným (extrémnym) oneskorením vo svojej podstate ohrozuje základné právo na súdnu ochranu, a tým aj dôveryhodnosť justície (m. m. I. ÚS 39/00 alebo IV. ÚS 184/2010, IV. ÚS 13/2018). V prípadoch extrémnych prieťahov v konaní dochádza k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov už samotnou dĺžkou súdneho konania, ktorá predlžuje stav právnej neistoty do takej miery, že sa právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (I. ÚS 39/00, I. ÚS 66/03, III. ÚS 113/07). Ak teda porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dosiahne takú intenzitu, že to zo strany príslušného všeobecného súdu signalizuje až odmietnutie možnosti domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, možno urobiť záver o tom, že takýmto

postupom súdu došlo, resp. dochádza aj k porušeniu základného práva sťažovateľov nielen na včasnú súdnu ochranu, ale zasiahlo sa už aj do samotnej podstaty práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 268/2012).

26. Aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že v prípadoch týkajúcich sa mimoriadne dlhých konaní EŠLP rozhodol, že ich zdĺhavé vedenie (Kunić proti Chorvátsku, rozsudok z 11. 1. 2007, ods. 67; Machard proti Francúzsku, rozsudok z 25. 4. 2006, ods. 15) alebo iné opatrenia prispievajúce k omeškaniu (Immobiliare Saffi proti Taliansku, rozsudok z 28. 7. 1999, ods. 59) malo tiež priamy vplyv na právo sťažovateľov na pokojné užívanie ich „majetku“.

27. Ústavný súd konštatuje, že doterajšia celková dĺžka napadnutého konania (viac ako 13 rokov) by síce mohla na prvý pohľad nasvedčovať možnosti zásahu do základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ale vzhľadom na skutočnosť, že vo veci už bolo mestským súdom (pôvodne okresným súdom) raz právoplatne rozhodnuté, a to po piatich rokoch od začatia konania, nemožno konštatovať, že by postupom mestského súdu v napadnutom konaní došlo aj k porušeniu uvedených práv sťažovateľa. Vady postupu mestského súdu (pôvodne okresného súdu), zohľadňujúc tiež predmet konania, nenaznačujú odopretie spravodlivosti. Ústavný súd preto v tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

28. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 771,68 eur (bod 4 výroku nálezu).

29. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu).

30. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2025

Robert Šorl
predseda senátu